

சமாதானத்தின் பலகலர்கள்

உருந்ததி

THASAN

NESAM BOOKS
No. 38, RAGALLA BEZALA
MALGANOYA

470384

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

**SAMATHANATHIN
PAKAIVARKAL**

ARUNTHATHY

470384

470384

OPAL
FRANCE

○ OPAL வெளியீடு : 1

○ சமாதானத்தின் பகைவர்கள் — அருந்ததி கவிதைகள்
உரிமை : அருந்ததி ○ முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 89
○ பக்கங்கள் : 80 ○ முகப்போவியம் : அண்ணா
தேவதாஸன் ○ பின்னட்டை : 'அம்னஸ்டி இண்டர்
நேசனல்' ○ நூல் தயாரிப்பு : சிலிக்குயில் ○ அச்சாக்கம் :
இராசகிளி பிரின்டர்ஸ், 12, முதல் பிரதான சாலை,
நேருநகர், அடையாறு, சென்னை-600 020

வெளியீடு : மக்கள் கலை இலக்கிய அமைப்பு, பிரான்சு.

இந்தியாவில் விற்பனை உரிமை : சிலிக்குயில்—அருங்கலை
நூற்களின் கருவூலம், 20 ப. கோதண்டபாணித் தெரு,
கும்பகோணம், தமிழ்நாடு-612 001.

இந்தியாவில் விலை : ரூ.

○ OPAL Publication : 1 ○ 'Samathanathin Pakaiavarkal'
○ Collection of Poems by Arunthathy; © Arunthathy
○ Ist Edition: Sep. 89 ○ Pages: 80 ○ Cover Art :
Antony Thevathasan ○ Back Cover : Courtesy
'Amnesty International' ○ Produced by : 'Silikkuyil'
○ Printed by : Rasakili Printers, No. 12, Ist Main
Road, Nehru Nagar, Adyar, Madras-600 020 ○ Published
by: OPAL-Organisation Peuple d'art et de Litterature
45 bis, Rue de la Republique Puteaux-92800, France
○ Sales Right in India : "Silikkuyil" A Treasury of
Precious Books, No. 20 P. Kothandapani Street,
Kumbakonam, Tamilnadu-612 001.

NESAM BOOKS
No. 38, RAGALLA BEZAAR,
MALGRANOYA.

சமர்ப்பணம்

அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளுக்கும்
முகம் கொடுத்து
போராட்டமே வாழ்க்கையாகி
தினம் தினம்
மரணத்துள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
என் தேச மக்களுக்கு.

MEGAM BOOK
MADRAS

MEGAM BOOK

பதிப்புரை

கலை, இலக்கியங்கள் வாழ்நிலைக்குத் தேவையானதும், சமுதாயத்தை வளர்ச்சிப் போக்கிற்கு இட்டுச் செல்வதும் ஆகும். பொதுவாக இங்கிருந்து வரும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பெரும்பாலானவை, இன்னும் இங்கு எமது இருப்பு நிலையைப் பேணுவதற்காக உள்ளனவே தவிர தேசப் பற்று, சமூகப் பிரக்ஞையை உள்ளடக்கிய ரீதியில் கலை, இலக்கியத்தில் வளர்ச்சிப் போக்கை ஏற்படுத்துவதாக இல்லை. குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் தரமான தமிழ்ப் படைப்புக்கள் எமது மக்களின் கைகளில் கிடைப்பது மிக அபூர்வமாகவே உள்ளது.

இன்றைய நிலையில் இங்குள்ள எமது படைப்பாளிகளை வெளிக்கொணர வேண்டிய தேவையுள்ளது. இவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து ஊக்கம் கொடுத்து வளர்ச்சிப் பாதைக்கு இட்டுச் செல்வதும், போராட்டத்திலிருந்து அன்னியப்பட்டுப்போன மக்களை ஒன்றிணைப்பதும் மிக அவசியமானதாகும்.

இவர்கள் தமது படைப்புக்களை வெளிக்கொணரக் கூடிய தான சிறந்த ஊடகங்களும் இல்லை, சுயமாக வெளியிடக் கூடிய அளவிற்கு இவர்களிற் பலருக்கு பொருளியல் நிலைமைகளும் சாதகமாக இல்லை. இதனை எமது “மக்கள் கலை, இலக்கிய அமைப்பு” காலப்போக்கில் நிவர்த்தி செய்யும் என நம்புகிறோம்.

இக்கவிதைத் தொகுதியின் கவிஞர் அருந்ததி ஏற்கனவே பாரீஸ் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தனது நவீன நாடகங்கள், வில்லுப்பாட்டு, கவியரங்கங்கள் மூலமாக அறிமுகமானவர்.

இவரது கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்ற முதலாவது நூல் இது. வாழ்வியல் போராட்டத்திற்கான நம்பிக்கையுடன் அரசியல் ரீதியாக தனது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தும் தன்மையை இவரது கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் காணலாம்.

இது போன்ற தரமான படைப்புக்களை வெளிக் கொண்டு வருவதற்கு நாம் தயாராக உள்ளோம். எமது முயற்சிக்கு ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் தரும்படி அனைவரையும் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். இத்தொகுதியை வெளிக் கொண்டு வருவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த நண்பர்களுக்கும், அச்சகத் தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

பதிப்பாசிரியர்

என்னுரை

இந்நூலை வெளியிடுவதன் அவசியம் சார்ந்த தர்க்க நியாயங்களைச் சமர்ப்பிப்பதற்கானதொரு சந்தர்ப்பமாக இந்த 'என்னுரை'யை நான் கருதவில்லை. இது பற்றிய சார்பு, எதிர்நிலைக் கருத்துக்களைச் செரித்துக் கொள்ளும் மனம் குறித்த அதிகளவு தன்னம்பிக்கையோடு இந்நூலை உங்கள் பார்வைக்கு வைக்கிறேன்.

விருப்பு வெறுப்புகளுக்கப்பாற்பட்ட விமர்சனங்களோடு நானென்றும் விரோதம் பாராட்டுவனல்ல.

இந்நூலிலுள்ளவற்றை கவிதைகள் என்று கூறி நானே என் எழுத்துக்களுக்குச் சாட்சியாக நிற்கவில்லை, இவைகள் கவிதைகளா இல்லையா என்பதைக் காலம் தீர்மானிக்கட்டும். ஆனால் இவைகள் சத்தியமானவை, உண்மையானவை என்பதில் மட்டும் எனக்குள் எந்தவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லை. சிங்களப் பேரினவாத ஒடுக்குமுறை அரசின் கைக்கூலிகளினாலும், முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் கூட்டுச் சதிகளினாலும், மக்களின் விரோத எதிர்ப் புரட்சிச் சக்திகளின் அராஜகத்தினாலும் சிதைக்கப்பட்ட எங்கள் தேசத்தை, எங்கள் மக்களை, எங்கள் வாழ்க்கையை ஏதோ ஒரு வகையில் இவை பிரதிபலிப்பவை. அவ்வப்போது என்னால் உள்வாங்கப்பட்டவைகளுக்கு, குத்திக் கிளறி ரணமாகிப் போன என் இதயத்திற்கு, நான் வடிகால் அமைத்திருக்கிறேனே தவிர வேறொன்றுமல்ல. தான் பிறந்த தேசத்திடமிருந்தும், தன் மக்களிடமிருந்தும் ஏதோ ஒரு வகையில் அந்நியப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட ஒரு ஆத்மாவின் துடிப்பை நீங்கள் இங்கே கண்டு கொள்ளலாம்.

‘ஒரு கால நகர்வின் கடுகதி வேகத்திற்கு முகம் மறைத்துக் கொண்டதனால், காற்றினிலே தூதுவிடும் அவலங்களுக்காய் அழுது கொண்டிருக்கும்’ ஒரு ஜீவனின் இதயத்தை நீங்கள் இங்கே தரிசிக்கலாம்.

மரணத்துள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் தேசத்து மக்களின் இரத்தத்தினால் தீட்டப்பட்டு, போர்க்கால இலக்கியங்கள் என்னும் பெறுமானத்துக்குள் நிரந்தர வாசஞ் செய்யும் இன்றைய எமது ஈழத்து வெளிப்பாடுகளுக்கு இது எந்தவிதத்திலும் நிகராக அமையுமென்று நானொன்றும் அறுதியிட்டுக் கூறவில்லை. அகதியாக்கப்பட்டுவிட்ட ஒரு வனின் உள்ளக் குமுறல்கள்தான் இவை.

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பாலிலிருந்து கொண்டு எனது தேசத்தைப் பார்க்கிறேன், ஏக்கப் பெருமூச்சுகளுக்கு மத்தியிலும் எனது நெஞ்சு நம்பிக்கையைச் சுமக்கிறது. முன்னோக்கிச் செல்லும் வரலாற்று விதி எமது விடயத்தில் மாத்திரம் பொய்த்துவிடப் போவதில்லை. மனித நேசத்தை மறந்தவர்களினாலும் அதிகார ஆசைப் பித்தேறிப் போனவர்களினாலும் அவ்வப்போது நிகழும் அராஜகத்தின் எதிர் விளைவுகளினால் நம்பிக்கை வறண்டு போகும் அந்தச் சில கணங்கள் தவிர, நானெப்போதும் ‘மக்களே வெல்வர்’ என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்திருப்பவன்.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் இது ஒரு சோதனை மிகுந்த காலகட்டம். இதில் மக்கள் இன்னும் புடம் போட்டு எடுக்கப்படுவார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு மாற்றுக் கருத்துக்கு என் மனமொப்பவில்லை. வரலாற்றைப் படைக்கும் எனது மக்களின் வீரத் தியாகத்திற்கு முன்னால் நான் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி நிற்கிறேன்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் சக்திமிகுந்த ஆயுதமாக விளங்கும் கலை, இலக்கியத்தின் தரத்தை உயர்த்துதற்காகவும், அதனை ஓர் ஊடகமாகக் கொண்டு, ஈழத்திலும் ஈழத்திற்கு

வெளியே உலகின் பல பாகங்களிலும் வாழும் தமிழ் மக்களினது அன்னியப்பட்ட தன்மையைக் குறுக்கி, போராட்டக் குணாம்சத்துடன் கூடியதான ஓர் அன்னியோன்னியமான உறவுக்கு, ஒன்றிணைப்புக்கு வழியமைப்பதற்காகவும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “மக்கள் கலை, இலக்கிய அமைப்பு”, தனது முதலாவது வெளியீடாக எனது இந்நூலை வெளிக் கொணர்வதானது, அத்தகைய குறிக்கோளில் ஆயிரத்தில், இலட்சத்தில் ஒரு பங்கையாவது நிறைவேற்றுமாயின்— அதன் பெருமை என் தாய் மண்ணைச் சேரட்டும்.

எனவே இதன் வெளியீட்டாளர்களுக்கு எனது நன்றி எப்போதும் உண்டு. இந்நூல் வெளிவரக் காரணமாக இருந்த நண்பர்கள் பரணி, பிரபா ஆகியோர்க்கும், அச்சுப் பதித்த இராசகினி அச்சகத்தார்க்கும், இதிலுள்ள ஆக்கங்களில் சிலவற்றை ஏற்கனவே தமது பத்திரிகையில் பிரசுரித்த ‘தமிழ் முரசு’ இதழாசிரியர் திரு. உமாகாந்தன், ‘கண்’ இதழாசிரியர் திருமதி. ஜோதி நவரட்ணம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மேலும், இந்நூலுக்குப் பொருத்தமான முறையில் அட்டைப்படம் வரைந்து கொடுத்து, அதனை வடிவமைத்துத் தந்த திரு. அன்ரணி தேவதாஸன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியது.

பாரீஸ்
01-05-1988.

அருந்ததி

சமாதானத்தின்

பகைவர்கள்

அருந்ததி

முகமிழந்து போனவர்கள்

இருளுறைந்து போன
இந்தக் கூடுகளில்
அடைபடுவதற்காகவா
இறக்கைகட்டி
வானத்தில்
பறந்துவந்தோம்.
உறவறுந்துபோய்
அன்னியத் தெருக்களிலே
நடைப்பிணமாய்...
பனி கொட்டும்
குளிரினிலும்
பற்றியெரியும்
நெஞ்சத்தோடு...
சமுத்திரத்தின் நடுனிலும்
தாகமெடுத்து நிற்கிறேன்,
இந்த வானத்து
நிலவும்
நட்சத்திரங்களும்கூட
எனக்கு அன்னியமாயின,
அவை—
இருப்பிழந்த
என்நிலையைப்பார்த்து
பரிகசிக்கின்றன,
இன்னும்—

நான் இருக்கிறேன்,
 புதிது புதிதாகத் துளிர்விடும்
 எனது நம்பிக்கைகளோடு,
 எப்போதும்
 இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும்
 மேகங்களே!
 இந்தத் தெருப்பாடகனுக்காக
 கொஞ்சம் நில்லுங்கள்,
 என் தேசத்து மக்களுக்காக
 ஒரு சேதி வைத்திருக்கிறேன்,
 இலையுதிர்ந்து
 துளிர்க்கும்
 இந்தக் குளிர் தேசத்து
 மரங்களைப்போல
 பனியுறைந்து
 தவழும்
 இந்தத் தேசத்து
 நதிகளைப்போல,
 வாழ்வையும்
 சாவையும்
 ஒன்றாக சந்திக்கும்
 என் மக்கள்.
 ஒருநாள் வெல்வர்,
 இருப்பை உணர்த்த
 அவர் பதித்த
 சுவடுகளெல்லாம்
 அப்போது
 மலர்தூவி
 அர்ச்சிக்கப்படும்,
 சாவுக்கஞ்சி
 வாழ்வையிழந்து

அகதிப் போர்வைக்குள்
முகம் இழந்து
போனவர்களுக்காகவும்
அங்கே ஒரு
அடையாளச் சின்னத்தை
எழுப்ப வேண்டும்,
இந்தச் சேதியை
எடுத்துக் செல்வாயா?

ஒரு சுதந்திர தின விழா

கங்கையாய்
காவேரியாய்
கோதாவரியாய்...
மக்களின் கண்ணீர்
ஆறாகப் பெருக்கெடுத்தது,
உலகிலேயே
உயர்ந்த மலை எங்கள்
மலை என்று
பாடம் படிக்க
தாழ்ந்த குடிசையிலே
குழந்தைகள்
பிறப்பெடுத்தனர்.
நெல்லும் கோதுமையும்
சோழமும்
சிலரை ஊதிப் பெருக்க வைக்க
கோடிக்கணக்கான வயிறுகள்
ஒட்டி உலர்ந்தன,
கண்கள் ஒளியிழந்து
காதுகள் பஞ்சடைக்க
காரணம்
பசி என்று அறியாதவர்க்கு
நாற்பத்தி ஏழில்
சுதந்திரம் என்றனர்,
சுதந்திரம் என்பது
'வானத்திலே கொடி விடுவது'
என்றே உணர்ந்தவர்

அண்ணாந்து பார்த்தபோது
 கொட்டாவி விட்டனர்.
 அப்போதும் அதற்கு
 பசிதான்
 காரணமென்பதை
 அறியாமல் இருந்தனர்.
 ஊதிப் பெருத்தவர்கள்
 சுதந்திரத்திற்கு
 விழா எடுக்க ஆசைப்பட்டனர்.
 சுதந்திரமென்பது
 அவர்களைப் பொறுத்தவரை
 அதிகாரக் கைமாற்றம்,
 இங்கிலீஸ் துரையிடமிருந்து
 இந்தியத் துரைக்கு?
 நாற்பது ஆண்டுகள்
 நிறைந்தது
 “சுதந்திரத்திற்கு”.
 விழா எடுத்து
 விருந்துண்ண நினைத்தனர்,
 ஆனால் நிலைமை வேறு,
 மக்கள்தான்
 முன்போல் இல்லை,
 சுதந்திரத்திற்கு
 அர்த்தம் கேட்கிறார்கள்,
 எத்தனை காலத்திற்கு
 உண்மையை
 மறைப்பது?
 ஓடி விழித்தனர்
 துரைமார்,
 ஊதிப் பெருத்த

இந்திய ராஜதந்திரம்
 ஒரு வழி சொன்னது,
 இம்முறை விழாவை
 வேறெங்காவது
 கொண்டாடினால் என்ன...?
 நல்ல யோசனை,
 மூன்றில் இரண்டு
 பெரும்பான்மையும் கிடைத்தது
 பாராளுமன்றத்தில்,
 எந்தத் தேசத்தில் கொண்டாடுவது?
 ஈழம் அருகில் இருப்பது
 வசதியாகப்பட்டது
 அங்கே—

“அப்பத்தை பங்கிட
 சண்டை பிடிக்கிறார்கள்
 மத்தியஸ்தம் பண்ணுவதாய்
 நுளைவதும் சுலபம்”
 முடிவு செய்தபடி
 பரிவாரங்களோடு
 வந்திறங்கினார்கள்,
 விழா கோலாகலமாக
 களை கட்டியது,
 வெடியோசை
 காதைப் பிளந்தது,
 இரெத்தம்
 தீர்த்தமாக குடிக்கப்பட்டது,
 மனித மாமிசங்கள்
 புசிக்கப்பட்டன,
 வானொலியும்
 பத்திரிகையும்
 விழாச் செய்திகளை

மகிழ்ச்சியோடு
 வெளியிட்டன,
 பசியை மறந்த
 இந்திய மக்களும்
 எங்கள் சுதந்திரம்
 பெரிசு என்றனர்,
 சுதந்திரம் என்பது
 வானத்தில் கொடி விடுவது
 என்றே உணர்ந்த,
 உடுத்த துணியில்லாத ஒரு
 இந்தியச் சிறுவன்
 ஏற்கனவே அவிழ்ந்து
 போயிருந்த
 காந்தித் தாத்தாவின்
 கோவணத்தை எடுத்து
 வானத்தை நோக்கி
 ஆட்டிக் கூவினான்
 “வாழ்க எங்கள்
 சுதந்திரம்” என்று,
 எங்கள் சிறுவர்கள்
 குரங்கு
 அப்பம் பங்கிட்ட கதையை
 மனப்பாடம்
 செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்
 அர்த்தம் விளங்க
 இன்னும் நாளாகும்.

எங்கள் பெருமைகள்

நாங்கள்—

முந்திப்பிறந்த

மூத்த பழங்குடிகள்,

எங்கள் பண்பாட்டினை

பழமையினை

பேணிப் பாதுகாப்போம்,

இலைதளை உடுத்தி

அம்பும் வில்லும் தரித்து

எங்கள் நாகரிகத்தை

எங்கும் பறையறையோம்,

பற்களை இழித்து

மரத்திற்கு மரந்தாவி

குதித்துக்கும்மாளம் போட்டு

பரிணாமம் அடையாத

எங்கள் மகத்துவம் பற்றி

எட்டுத்திக்கும்

எடுத்துச் சொல்வோம்,

தெருக்களில் இறங்கி

‘நாங்கள்’ அல்லாதவர்களைப்

பார்த்து

கைகொட்டி நகைப்போம்,

கலையில் இலக்கியத்தில்

அரசியலில் வாழ்க்கையில்

மாற்றம் புதுமையென்று

எங்கே செல்கிறார்,

பாவம் அவர்கள்
 உண்மை அறியாதவர்கள்,
 எங்களில் யாரும் மாறவே வேண்டாம்
 அதன்பின் தொழிலை
 யாரிடம் நடத்துவது ?
 காசு பணம் நாள் வேண்டும் நமக்கு
 விபச்சாரத்தை
 உடலால் செய்தாலென்ன
 கலையில் இலக்கியத்தில்
 செய்தாலென்ன,
 எங்கள் குலத்தொழிலை
 எங்கும் செய்வோம்,
 திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடிட
 எங்கள் குலத்தொழிலை
 எங்கும் செய்வோம்,
 தேசங்கள் எல்லாம்
 எம் பழம் பெருமையின்
 மகத்துவம் பேசட்டும்,
 வேட்டைகள் ஆடி
 தீயினில் வாட்டி
 நிணம் புசிக்கையில்
 கூட்டமாய் நின்று
 ஆடிப்பாடும் எங்கள் கரங்களை
 தீயினில் வைத்து
 'நாங்கள்' எல்லோரும்
 ஒரு சத்தியம் செய்வோம்-
 'நாங்கள் எப்போதும்
 மாறவே மாட்டோம்' என்று.

ஊமை மயானங்கள்

சூரிய வெளிச்சமும்
சுட்டெரிக்காத
மனமெங்கும் மண்டிக் கிடக்கின்ற
இருள்,
பேச்சிழந்த மனிதர்களின்
விழிகளில் தெறிக்கும்
அச்சம்,
பாதி நடைப்பிணமாய்
பகலிரவின்
பேதம் புரியாத
பார்வை இழந்தவனாய்
நானும்,
மனிதத்தைத் தேடித்தேடி
களைத்துப் போகிறேன்,
அமைதி உறையும்
தெருக்களும்,
அலைகளடங்காத
கடலும்,
என்னைப் பார்த்து
பரிகசிக்கின்றன,
கண்சிமிட்டும்
மின்கம்பங்களுக்கருகே
நின்று
என் காதுகளைக்
கூர்மைப்படுத்திக் கொள்கிறேன்,
விழி பிதுங்க

கபாலம் வெடித்து
 உள்உறைந்துபோக
 மனிதத்துவம் என்னிடம்
 முறையிடுகிறது,
 சகோதரர்களே!
 குறித்துக் கொள்கிறேன் நான்
 அவைகளை,
 பனைவடலிகளும்
 மயானவெளிகளும்
 உங்கள்
 பயிற்சி முகாங்களானபோது
 முன்னெச்சரிக்கையாக
 குழிகளைத்
 தோண்டி வைத்தீர்கள்,
 ஆனால்
 எதிரிகள் யாரென்பதை
 மாத்திரம்
 மறந்து போனீர்கள்,
 எங்களுக்கு
 குரல் கொடுக்க முனைந்தவர்களின்
 குரல் வளைகளை
 நீங்களே அறுத்தீர்கள்,
 எங்களுக்கு
 நடை கொடுக்க எழுந்தவர்களின்
 கால்களை
 நீங்களே முடமாக்கினீர்கள்,
 எதைப் பெற்றுத்
 தருவதற்காகப்
 புறப்பட்டார்களோ
 அதை அவர்களுக்கே

நீங்கள் மறுத்தீர்கள்,
 துப்பாக்கிகளுக்கு
 முளையில்லை என்ற உண்மை
 உங்களுக்கு
 எப்போதுமே உரைத்ததில்லை,
 யாரைச் சொல்லி
 யாரிடம் அழுவது?
 எங்களின்
 ஒரு தலைமுறையையே
 வாரிச் சுருட்டி
 சமுத்திரத்தில் வீசிவிட்டு
 நியாயம் பேசுகிறீர்கள்,
 உயர்ந்த பனை மரங்களும்
 ஊமை மயானங்களும்
 ஒருபோதும்
 உங்களுக்கெதிராகச்
 சாட்சி சொல்ல
 வரமாட்டாதவைதான்.
 ஆனால்
 வாழ்வை உணர்த்தும்
 புற்களும் கூடவா
 அங்கே—
 புதைகுழிகளின் மேல்
 முளைவிட மறுக்கும்?

○

பயங்கரவாதிகள்?

அவர்கள்
பயங்கர வாதிகளைத்தான்
கொல்வார்களாம்,
சுவரில்பட்டு
திரும்பிய பந்தை
விழிகளை மலர்த்தி
வியப்புடன் பார்க்கும்
என் கடைசித்தம்பி
எனக்கே தெரியாமல்
எப்பொழுது
பயங்கரவாதியானான்?
நான் பார்க்கும் போதெல்லாம்
படுக்கையிலேயே
காலந்தள்ளும்
பக்கத்து வீட்டு
பொல்லாத தாத்தா
பயங்கரவாதி என்பதை
நானறியாமல் போனேனே,
எண்பது வயசிலும்
பத்துச் சதத்திற்கும்
இருபத்தைந்து சதத்திற்கும்
பேதம் கண்டு,
அழகாக சரைமடித்து
வறுத்த கச்சாணை
போட்டு விற்கும்
அந்த—

புளியமரத்துப் பாட்டியும்...
 ஆச்சரியம்தான்
 அவளும்
 பயங்கரவாதியில் ஒருத்தியாமே,
 அவர்களுக்கு
 மறைக்க முடியாதாம்,
 கண்டுபிடித்தே விடுவார்கள்
 கருப்பையிலே இருந்து
 இரெண்டு மாசம் கழிந்தால்
 வருமாம்—
 ஒரு பயங்கரவாதி!
 புத்தனின் குரலில்
 ஏரோது மன்னனின்
 உத்தரவு வந்தது,
 முளையில் கிள்ளிவிட
 தேடுதல் வேட்டை,
 கற்கால மனிதனின்—
 'ஏதாவது ஒரு குழந்தை
 இயேசுவாக இருக்கலாம்'
 என்பது—
 பொன்மொழியாய்ப் போக
 'கருவிலிருப்பவையும்
 பயங்கரவாதிகள் தாம்'
 இருபதாம் நூற்றாண்டின்
 நாகரீகக் குரல்கள்
 எருசலேமைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது,
 —தேடிப்பிடித்தாயிற்று
 எட்டுமாதக் கர்ப்பிணி
 எட்டுத் திக்கும்
 புவி அதிர்ந்தது,

புத்தனின் மோனமும் கலைந்தது.
 பரிணாமவிதியின்
 தலைகீழ்ச் சுழற்சியில்
 மானுடம் மண்ணில் புதைய
 மீண்டும்—
 மிருகயுகம்
 வயிற்றைக் கிழித்து
 சிசுவை எடுத்து
 சுவரில் அறைந்து
 குருதியால் எழுதினார்கள்...
 'பயங்கரவாதிகளைக் கொன்றுவிட்டோம்.'

* ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தினர் திருமலைப் பகுதியில் ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் வயிற்றைக் கிழித்து சிசுவை எடுத்து தமிழீழமா வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொலை செய்தமையை உணர்த்தும் கவிதை இது.

தார்மீகம்

கடல் நடுவே
நிகழ்ந்தது கொடுமை,
ஓயாமல் அடித்துக் கொண்டிருந்த
அலைகள் கூட ஒருகணம்
ஸ்தம்பித்தன,
சிறிதும் பெரிதுமாக
கரையொதுங்கி
மீளவும் கடலுள்
இழுக்கப் படாமற்போன
மீன்கள்
எம்மவர் இதயத்தைப்போல
மணற்பரப்பில் துடிதுடித்தன,
நகரமறுத்த முகிற்கூட்டங்கள்
இறுகிக் கறுத்து
துயரத்தை வெளிப்படுத்தின,
தலைக்கு மேலே காகங்கள்
அவலக் குரலில்
அழுது தீர்த்தன,
தூரத்தே
கன்னாப் பற்றைகளிலிருந்து
காற்று
ஓவென்று அலறியது,
மீண்டுமொருமுறை—
இலங்கையின் அதி உத்தம
தார்மீக அரக்கர்களினால்
ஆடிமுடிக்கப்பட்ட

கோரத்தாண்டவத்தில்
 குதறப்பட்ட மனித உடல்கள்
 கடற்பரப்புக்களைச் சிவப்பாக்கின,
 எனதரும் பூமியின்
 கடல் மைந்தர்கள்
 கழுக்குளுக்கு இரையாயினர்,
 பயங்கரவாதிகளெல்லாம்
 கடலிலே மீன் பிடிப்பவர்கள்
 என்னும் ஓர் புதிய பாடத்தை
 யார் இவர்களுக்கு
 கற்றுக் கொடுத்தது?
 என் கரைகளைத் தழுவி
 முத்தமிட்டு நிற்கும்
 கடல்த் தாயே,
 எங்களின் பசி தீர்த்துக் கொண்டிருந்த
 உனக்கும்
 இப்படி ஓர் நாள்
 அகோரப் பசி எடுக்கும் என்பதை
 யாரறிந்தார்?
 ஏலேலோ ஓசையெழும்
 அம்பாப்பாடல் ஒலித்த
 இடத்திலெல்லாம் எம்மவரின்
 ஒப்பாரியைக் கேட்க வேண்டுமென்று
 நீ எத்தனை காலங்களாகக்
 காத்திருந்தாய்
 —ஒன்று ஞாபகம் இருக்கட்டும்,
 மூச்சடக்கி முத்துக் குளிக்கும்
 எம் மைந்தர்கள்
 நீ சீறியும் சினந்தும்
 பொங்கியும் எழும்போது மட்டும்

எதிர் நீச்சல் போடத் தெரிந்தவர்களல்ல,
 —வெண் நுரைகள் விரிந்து சிதற
 நீ ஒருநாள் பெருமிதத்துடன்
 பொங்கியெழுவாய்,
 எம்மவர் கரைகளிலே நின்று
 ஆரவாரிப்பர்,
 —அப்போது எழும் பாடலுக்கு ஏற்ப
 உனது அலைகள் தாளமிசைக்கட்டும்,
 அதுவரை—
 எமது எதிரிகளின்
 படகுகள் தவழ்வதற்காகவும்
 உனது மடியை விரித்து
 வைத்துக்கொள்,
 போர்க்காலப் பரணியுடன்
 எம்மவர் எதனையும்
 எதிர்கொள்வர்.

* 1986 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 10ந்திகத் செவ்வாய்க் கிழமை காலை மண்டைதீவுக் கடற்கரையில் மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்த முப்பது மீனவத் தொழிலாளர்கள் ஸ்ரீலங்கா கடற்படையினரால் கோரத்தனமாக வெட்டிப் படுகொலை செய்யப்பட்டதை உணர்த்தும் கவிதை இது.

நீயும் நானும்

என் அயலவனே!
உன்னை நான் நேசிக்கிறேன்
இப்போதும்
இன்னும் அதிகமாகவும்
நீ என்னை அடிப்பது
உனது—
அறிவின் பலத்தினால் அல்ல
அறியாமையினால்
இப்போதைக்கு
என்னால் முடிந்ததெல்லாம்
உனக்காக
அனுதாபப்படக் கூடியதொன்றேதான்.
உன் எஜமான விசுவாசம்
உன் அறிவை
ஆராய்ச்சி செய்ய
உன்னை அனுமதிக்கவில்லை.
உனக்குத் தெரியுமா...
நீயும் நானும்
ஒரே வர்க்கம்,
நாங்கள் இரண்டு பேருமே
இந்த மண்ணில்
வியர்வையைத்தான் சிந்துகின்றோம்.
ஆனால்
உனதுகையில்
கூலிக்குப் பதிலாக
துப்பாக்கியைத் தருகிறார்கள்,

என்னை நோக்கி
 குறிவைக்கச் சொல்கிறார்கள்
 ஏன் தெரியுமா?...
 உனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்...
 ‘நான் ஒரு தமிழன்’
 நீயும் நானும்
 கைகோர்த்து விட்டால்
 தங்கள் துப்பாக்கிகள்
 விலை போகமாட்டாதென்பது
 “பெரிய எஜமானர்களுக்கு” தெரியும்
 உனக்குத் தெரியாது,
 நீ சிந்திய வியர்வைக்கு
 உரிய கூலியைத் தந்தால்
 தங்கள் பொக்கிஷங்கள்
 சுருங்கும் என்பது
 “சின்ன எஜமானர்களுக்கு” தெரியும்
 உனக்குத் தெரியாது
 உனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்...
 “நான் ஒரு தமிழன்”
 உனது பாலபாடமே
 என்மீது உனக்கு
 பழி உணர்ச்சியை தூண்டிவிடுகிறது
 நான் உனது அயலவன்
 என்பதையே
 நம்பமுறுத்தாய்
 எனக்கென்றோரு நிலம்,
 எனக்கென்றோரு கலாச்சாரம்
 இருப்பதாகவே
 உன்னால் நம்பமுடியவில்லை,
 உனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்...

“நான் ஒரு தமிழன்”
 என் அயலவனே!
 உன் மீது எனக்கு
 இரக்கம் பிறக்கிறது.
 என்னுடையவைகளை
 எனதாக்குவதற்காக
 எத்தகைய இடர்களையும்
 தாங்கும்
 எனது வைராக்கியம்
 ஒரு நாள் வெற்றி பெறும்,
 அப்போது
 உண்மை உணர்ந்த நீயும்
 உனது உரிமைகளுக்காக,
 எனக்கு நேரே நீட்டிய
 துப்பாக்கியை
 உனது
 எஜமானர்களுக்கெதிராகவும்
 திருப்புவாய்.

எதிரி

நம்பமாட்டாய்,
நீயும்
நானும்
எலும்பைச் சுற்றிய
தசைகளால்,
தசைகளினூடே பின்னிய
நரம்புகளால்,
இதயவறைக்குள்
வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும்
பச்சை
சிவப்பு
குருதியால்
எல்லாவற்றிலும்
எல்லாமாக
ஒத்தவர்கள்தான்
நம்பமாட்டாய்
நீயும்
நானும்
பேசுவதற்கு
மொழியில்லாமல் இருந்திருந்தால்
உன்னையும் என்னையும்
பிரித்து வைக்க
“இனவாதம்”
என்ற ஆயுதம்
ஆளும் முதலாளிகளுக்கு
கிடைத்திருக்காது.

நம்பமாட்டாய்
 மனிதன்
 மொழியுடன் பிறக்கவில்லை,
 சைகைகள்
 பின்னர் ஒலிகள்
 அதன் பின்னரும்...
 பாசையின்
 பரிணாம வளர்ச்சி
 பல மொழிகளுக்கு
 வழி சமைக்க,
 நீயும்
 நானும்
 இலாபம் அடைபவர்களுக்காக
 துருவங்களானோம்.
 நாங்கள்
 மந்தைகளாக இருக்கும் வரை
 அவர்கள்
 மேய்ப்பர்கள்தான்
 நீ
 சிந்திக்கக் கூடாது
 என்பதற்காகவே
 என்னை அடிப்பதற்காக
 ஏவப்பட்டிருக்கிறாய்,
 ஆனாலும்
 நான் நம்புகிறேன்
 திரை விலகத்
 தெரியவரும் காட்சி போல்
 உண்மை
 ஒருநாள்
 உனக்கும் புரியும்

அப்போது—
 என்னைப் போல்
 நீயும் அறிவாய்,
 எனக்கும் உனக்கும்
 'எதிரி' யாரென்று.

○

போதி மரம்

இறுதியிலும் இறுதியாக

இனி—

எவற்றை எம்மிடமிருந்து
உன்னால் பறிக்க முடியும்,

அந்திசாய

அழகு காட்டும்

அடிவானம்,

இப்போது பிரதிபலிப்பது

எங்கள் மக்களின்

மணங்களை,

இது நிரந்தரமானதல்ல.

எமது வயல்

எமது தோட்டம்

எமது தோப்பு

அழிக்கப்பட்டவையாக

மட்டுமல்ல,

புதிய விதைகளை

மண்ணில்

புதைத்தவையாகவும் உள்ளன,

எங்கள் மண்ணின் வளம்

இன்னும்

புதிய மலர்களை

இந்த மண்ணில் புஸ்ப்பிக்கும்,

கவச வாகனங்கள்

உழவு செய்ய,

சப்பாத்துக் கால்கள்

உரம்போட,
 குருதி மணிகள்
 விளையும்—
 எங்கள் பூமியின்
 நாளைய அறுவடைகள்
 ஒன்றுக்குப் பத்தாக
 நூறாக
 ஆயிரமாகவும் இருக்கும்,
 நாளை
 “உனக்கு ஞானம் தரும்”
 போதி மரத்துக்கான
 “விதைகள்”
 எமது மண்ணில்தான்
 ஊன்றப்படுகின்றன.

○

தீ வளரட்டும்

மயக்கம்தராத
மாலைப் பொழுதுகள்
மோஹனங்களுக்கு
முத்தாய்ப்பு வைத்து
மனது
கதவடைப்புச் செய்ய
பருவ காலங்களின்
பேதங்களும்
மறக்கும்,
உறக்கம் மறந்த
விழிகளினால்
கனவுகளும் இல்லை.
எங்கள்
வசந்தங்களுக்கு
தொடர்ச்சியான
ஒத்திவைப்புப் பிரேரணைகள்
ஒரு—
கேள்விக்காக
தீயிலிடப்பட்ட
எங்கள் ஆசைகள்...
தீ வளரட்டும்,
பெரிதாக
இன்னும் பெரிதாக...
இறுதியாக
தருவதற்கும்
உடலைச் சுமந்த

புதுமொழி

பகலை விழுங்கி
 ஏப்பமிட்ட
 இரவு
 நிசப்தத்தினை பிரசவித்தது,
 உள்வாங்கி
 வெளித்தள்ளும்
 சுவாசம் கூட
 காற்றுக்குப் பதிலாக
 மாற்றுவழி
 தேடுகின்றது,
 குண்டுகள் வெடித்த
 சத்தத்தால்
 தாக்கப்பட்ட
 செவிப்பறைகள்
 குண்டுசி விழும்
 சத்தத்திற்காகக் கூட
 தம்மை
 கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டன,
 தீப்பிழம்புகளால்
 பறிக்கப்பட்ட
 விழித்திரைகள்
 இருளைக் கிழிப்பதற்கும்
 பழக்கப்பட்டு விட்டன,
 எதிரிப் படைகளின்
 தாக்குதல்கள்
 எம்மவர்க்கு

எதிர்நீச்சலை
 கற்றுக் கொடுத்துவிட்டன,
 இழக்கப்பட்டவைகளின்
 வெற்றிடங்கள்
 நிரப்பப்படுகின்ற போதெல்லாம்
 அங்கே —
 புதுமெருகு
 உருப்பெறுகின்றது.

சமாதானத்தின் பகைவர்கள்

வசந்தத்திற்கு
வரவேற்புரை நிகழ்த்தவே
இங்கு நாம்
வரிசையாக காத்து
நிற்கிறோம்.

ஆனால்—

எங்கள் கால்கள்
ஏன் கோடை வெய்யிலில்
தகிக்க வேண்டும்?

நாங்கள்

பூக்களை அழகு பார்க்கவே
விரும்புகின்றோம்

ஆனால்—

எங்கள் கைகளை
முட்கள் ஏன்
குத்த வேண்டும்?

எங்கள் குரல்கள்
இனிய கீதத்தை
இசைக்கவே
விரும்புகின்றன,

ஆனால்

எங்கள் குரல்வளைகள்
ஏன்

நெரிக்கப்படுகின்றன?
ஆகாயத்தைப் போன்று
எங்கள் மனங்கள்

விரிந்திருக்கின்றன,
 ஆனால்
 ஞாயிறும் திங்களும்
 இப்போது மட்டும்
 எங்கே இடம் மாறின?
 எங்கள் கரங்கள்
 வெள்ளைப்
 புறாக்களுக்காகவே
 நீளுகின்றன,
 ஆனால்—
 அங்கே அம்பை
 எய்து கொண்டிருப்பவர்கள்
 யார்?

○

என்னைத் தீண்டாதே

பூக்களை
புல் நுனிகளை
வருடி
வளைந்து நெளிந்து
யல்-யல் வழியே நுளைந்து
என்னையும்...
இயற்கையில்
வனப்புக்களோடு
புணர்ந்து
உயிர்ப்புற்று...
உனக்குத்தான்
எதிலும்
பேதமில்லையே,
மேடு
பள்ளம்
காய்ந்தவை
தளிர்ந்தவை
இப்படி எதிலுமே...
உனக்கு
அன்றியமாகிப்போன
என்னை மட்டும்
தேடுகிறாயா... ?
நல்லது
உனக்கு அருகில்
மிக அருகில்தான்
நான் இருக்கிறேன்,

ஆனாலும்... ?

பூக்களின்

வாசனையையும்

குளிர்ந்த நீரின்

சுகத்தையும்

எப்போது

தூக்கியெறிந்துவிட்டு

நீ—

பிணங்களின்

வாசனையையும்

சாம்பல்களையும்

சுமந்து வரத் தொடங்கினாயோ

அப்போதே

அந்தக் கணமே

நான்

உன்னை

வெறுத்து விட்டேன்

ஏ! தென்றலே...

என்னைத் தீண்டாதே

உன்னை எண்ணி

எதிர்பார்த்த

அந்த நாட்கள்...

நினைவுகளே

போதும்.

நீ வருட

நான்

தூங்கிய நாட்கள்

இனிக்கின்றன.

இப்போதைக்கு

அது போதும்,

முடியுமானால்

நீ

புயலாகு

குறாவளியாகு

எல்லாவற்றையும்

அடித்துச் செல்.

புதிய ளிதைகளை

நான் தூவ வேண்டும்.

அதன் பின்

பூக்களும்

புதிய மரங்களும்

பசிய புற்களும்

பன்னகை பூத்த

முகங்களும் தான்

இருக்கும்.

அப்போது

அங்கே—

தவழ்ந்து

விளையாடி

குளிர்ச்சியாக வா

மீண்டும்

உன் அணைப்பில்

நான்

தூங்க வேண்டும்

அதுவரை...

‘கண்’, 1988 வைகாசி

புதிய மனிதர்களாக

நாங்கள்
கருவறைக்குள்
சிறையிருந்த போதே
எங்கள் முகவரிகள்
எரிக்கப்பட்டு விட்டன.

நாங்கள்
அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வதற்கென்றே
புனி மேற்பரப்பில்
பிரசுனிக்கப்பட்டவர்கள்,

நாங்கள்
நரமாமிச பட்சணிகளின்
பசி தீர்க்கும்
உணவாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள்;

நாங்கள்
இந்த மண்ணில்
புஸ்பிக்கப்பட்ட
புதிய அடிமைகள்
எங்கள் கைகளும்
கால்களும்
கட்டப்பட்ட நிலையில்
எங்களது வாய்ப் பூட்டினை
எப்படி உடைத்தெறிவோம் ?

நாங்கள்
ஜனித்த போது

மரணம்தான் எங்களுக்கு
வரவேற்புரை நிகழ்த்தியது.

*எங்கள் விழிகள்
எங்கோ உள்ளவர் மூலம்தான்
இந்த உலகத்தைப் பார்க்கின்றன

*எங்கள் குருதி
எங்களைச் சாகடித்துவிட்டு
ஏதோ ஒரு தேசத்தில்
யாரோ சிலருக்கு
ஊட்டப் பொருளாகிறது.

ஆயினும்—
நாங்கள்
சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டோம்

எதற்காக...
எங்களுக்காக
நாங்கள்
நாங்களாக வேண்டும்
எங்களுக்கே
நாங்கள் உடமையாக வேண்டும்
அதற்காகவே
நாங்களும் மனிதர்கள் தானென்று
நான்கு திசையும்
கடலையும் மலையையும் தாண்டி
ஆகாயத்துக்கும் அப்பால் ஒலிக்க
நாங்கள்
உரத்துச் சொல்ல முயற்சிக்கிறோம்;
எங்கள் முயற்சி
உறுதி பெறும் போது

46 □ சமாதானத்தின் பகைவர்கள்

அத்தனை பூட்டுக்களும்
உடைத்தெறியப்படும்.

அதன் பின்--

நாங்கள்

தலை நிமிர்ந்து நடப்போம்

அடிமைகளாக அல்ல

புதிய மனிதர்களாக.

‘தமிழ் முரசு’, 1986 ஆனி.

*ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தினால் பயங்கரவாதிகள் என்ற போர்வையில் கைது செய்யப்பட்டு வதை முகாம்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களின் கண்கள் பறிக்கப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்கு விற்கப்பட்டதும், அவர்களது இரேத்தம் இரேத்த வங்கிக்காக உறிஞ்சப்பட்டதும் உலகைக் குலுக்கிய உண்மைகள்,

வலிந்த கரங்கள்

ஈரம் உலருமுன்னே
இரத்தச் சிதறல்கள்
மீண்டும் மீண்டும்...
மனித வேட்டைகள்
மண்ணில் புதைக்கப்பட்ட..
மனித நாகரிகங்கள்
மயான வடுக்களுக்கு
சொந்தங் கொண்டாடுகின்றன.

ஒவ்வொரு இரவும்
ஒவ்வொரு பகலும்
ஒவ்வொரு யுகங்களாக
விடியலின் வரவுக்காய்
விழியோரக் கனவு தாங்கி
வீதியோரம் கதை முடிந்து
இன்னும் இன்னும்
இதுவே தொடர் கதையாய்...
ஓ... தார்மீகத்தின்
தார்ப்பரியம்
அகராதியில் திரிக்கப்பட்டு விட்டதோ...?

சுடச் சுட வெளுப்பதும்
வெட்ட வெட்டத் தழைப்பதும்
நிஜம் என்றால்
எங்கள் மக்களின் வலிந்த கரங்களும்

48 □ சமாதானத்தின் பகைவர்கள்

மேலும் மேலும்...
உறுதி பெற்று
ஒன்றாகி உயரும்.

‘தமிழ் முரசு’, 1986 சித்திரை

○

வசந்தம் வர வேண்டாம்

விழிகளைக் குத்தும்
இமைகளை
பிடுங்கி எறியுங்கள்,
மேலே—
ஆகாயத்தையும்
கீழே—
பூமியையும்
அவை நிலைகுத்தாமல்
எங்கோ
எல்லையற்ற
சமவெளியைத் தேடும்
சூனியத்தினுள்
அவை—
சுகங்காணட்டும்.
இப்போதைக்கு
இருளே போதும்,
வெளிச்சம் வர வேண்டாம்.
விலங்குகளை
உடைத்தெறியுமுள்
விரல்கள்
எம்மைக் குத்தாமல்
பார்த்துக் கொள்வோம்,
கால்களுக்கு
நாங்களே
கட்டுக்களைப் போடுவோம்.
தூரம் அதிகம்தான்

50 □ சமாதானத்தின் பகைவர்கள்

அவசரம் வேண்டாம்
பாதையில்—
நெருஞ்சிகள் எவை
குறிஞ்சிகள் எவை
பேதம் காண்பதற்கு
இன்னும்
பக்குவம் வரவில்லை,
ஒரு—
கோடையில் கருகிப்போகும்
அவைகளுக்காக
அதுவரை—
வசந்தம் வர வேண்டாம்.

இரெண்டில் ஒன்றுதான்

கனவுகளுக்குள்
 கரைந்து போன
 காலங்கள்,
 சானேற
 சறுக்கும்
 முழமாய்
 ஒரு வழிப்பாதையில்
 நீயா நானா
 போட்டி மட்டும்
 பயணம் இல்லை,
 கறுத்த வானத்தை
 பார்த்திருந்த பூமிக்கு
 கானல்தான்,
 மழையில்லை
 மின்னி
 முழங்கி
 இடிஇடித்து...
 வெறும்
 ஆர்ப்பாட்டம் காட்டி
 பின்னர்
 அறிகுறியும் அற்று
 மீண்டும்... மீண்டும்
 வானம் பார்த்து...
 மொத்த நிலத்தையும்
 கல்லறை கட்ட

குத்தகை எடுத்தவர்க்கு
செத்த பிணங்களை
நாங்களே
உற்பத்தி செய்ய...
மயிரிழையில் ஆடிய
நம்பிக்கையும்
அறுந்து,
உதடுகள் மாத்திரம்
முணுமுணுக்கும்...
'இனியென்ன
இரெண்டில் ஒன்றுதான்'.

"நான் கேட்பதெல்லாம்"

அதிகமாக
நானொன்றும் கேட்கவில்லை
நீர்வற்றி
வெடித்து
துண்டம் துண்டமாகிய
நிலத்தின்மேல்
இனிமேலும் நான்
கொக்காக இருக்கமாட்டேன்
பேராசைகள்
எனக்கு இல்லை
முட்கள்
முதுகில் குத்தினாலும்
படுக்கை
பஞ்சணைதான்
மனசும்
பழக்கப்பட்டு விட்டது
இருளுக்கும்
பழகிப்போன
என் கண்கள்
இன்னும்,
இனிமேலும்
சூரியனை
பூமிக்கு கொண்டுவரும்
சுந்தரக் கனவுகள்
என்னுள் இல்லை
அதனால்,

அதிகமாக
 நானொன்றும் கேட்கவில்லை,
 நாங்கள் கிணறுவெட்ட
 பூதம் ஏன் கிளம்பியது ?
 எல்லோர்க்கும் ஆச்சரியம்.
 பாறையில் துவிய
 விதைகளின்
 அறுவடைக்கான
 எனது காத்திருப்புகள்...
 காலம் என்னை
 கேலி செய்கிறது.
 எதிர்பார்ப்புகள்
 இல்லாத
 என் மனதுக்கு
 இனிமேல்
 ஏமாற்றமும் இருக்காது.
 சாகசங்களை
 சரித்திரம் என்றும்
 கோழைத்தனங்களை
 வீரம் என்றும்
 புகழ்ந்த
 எனது
 முட்டாள்தனத்திற்காக
 இறுதியாக ஒருமுறை
 ஓங்கிக் குரலெடுத்து
 அழவேண்டும்.
 அதனால்
 அதிகமாக
 நானொன்றும் கேட்கவில்லை
 நான் கேட்பதெல்லாம்...
 நீர்வற்றிப் போன

எனது கண்களுக்கு
இரண்டு சொட்டு
கண்ணீர்த்துளிகள்
மாத்திரமே.

'கண்', 1987 ஆடி.

குறிஞ்சி போல் தெரிந்தவைகள்

உயிர்களுக்கு இப்போது
மிகவும் மலிவான விலை,
உணர்வுகளுக்கு
சமாதி கட்டியவர்கள்
வெறும்
உடல்களுக்கு
சந்தனம் பூசுகிறார்கள்.
மீனுக்குத் தலையும்
பாம்புக்கு வாலும்
நீருக்கடியிலல்ல,
தரைக்கு மேலேதான்.
மடியிலே
பூனையைக் கட்டிக்கொண்டு
வழியிலே சகுனம் பார்த்து...
பாவம் மக்கள்,
கறையான் புற்றுக்கும்
கற்பூரம் காட்டியிருக்கிறார்கள்,
நெருஞ்சிகள் தான்
குத்துமென்று
நெடுநாளாக
நினைத்தவர்களுக்கு
குறிஞ்சி போல்
தெரிந்தவைகளும்
குத்துமென்றால்...
உண்மை
இப்போதாவது

தெரிந்ததே...
கண் கெட்டுவிடவில்லைதான்,
இனியும்—
சூரிய நமஸ்காரம் செய்யலாம்,
நம்புகிறார்கள் மக்கள்.

உருமாறிகள்

பருவம் தப்பிய
பருவக் காற்றின்
திசைமாறிய அனர்த்தங்கள்,
உருமாறிய மனிதனின்
கருவூலச் சிதைவுகள்
இங்கே—
வீதிகள் விலகி ஓடுகின்ற
விந்தைகளால்
மலைகள்
இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன,
நெருப்புகள்
குளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது
பனித்துளிகள்
உடலைச் சுடுகின்றன
கலிகாலம்
ஒரு கற்காலத்தைப்
பெற்றெடுத்திருக்கிறது,
காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கு
இப்போது
நாகரிகம் என்று
இன்னொரு பெயர்,
பகுத்தறிவு
பலரை இங்கே
பகிஷ்கரிப்பு செய்து விட்டதால்
நாலும் இரண்டும்
பேதம் இழந்து

இப்போது
நடுத் தெருவுக்கு
வந்துவிட்டன.

'தமிழ் முரசு', 1986 புரட்டாசி

மனுநீதி கண்டவர்கள்

சிலம்புகள்

சந்தைக்கு வருகின்றன

தலைகள் இல்லாத

முண்டங்கள்

முண்டங்கள் இல்லாத

தலைகள்,

இன்றைய சிலப்பதிகாரத்தில்

எத்தனை கோவலங்கள்...

நீதியும் நியாயமும்

சமாதியாக

தீர்ப்பு

அதன்மேல் பூத்திருக்கும்.

—ஒரு கணம்தான்...

அணைக்கப்படுவது

தீபம்,

தீக்குச்சிகள்

உரசிப்பார்த்துக் கொள்ளும்.

தியாகம்...?

அகராதி

புது அர்த்தம் வேண்டி

விழித்து நிற்கும்

“கள்வனைக் கொண்டு

சிலம்பைக் கொணர்சு...”

ஆட்சிப்பீடத்து

அவசரத் தீர்ப்புக்கள்...

அரசு இல்லாத
 ஆட்சிப் பீடத்து
 வாசற்படியில்
 ஆராய்ச்சி மணிகள் தான்
 தொங்குகின்றன,
 மாடுகளிடத்தில்
 கொம்புகளைக் காணோம்.
 தேய்ந்து போனவையாக
 அல்லது
 முறிக்கப்பட்டவையாக
 எப்படியோ...
 எப்படியும் இருக்கலாம்
 ஆனாலும்
 ஆராய்ச்சி மணிகள்
 தொங்கவிடப்பட்டுத்தான்
 இருக்கின்றன.

செருப்புக்கு அளவாக கால்களை வெட்டுவோம்

நான் எப்போது
சிலுவை மரமானேன் ?
எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்.
எனக்கூடாகவே—
என்னைத் தொடாமல்
ஒடிக்கொண்டிருக்கும்
மின்சாரம்
என்னைப் பார்த்து
பொறாமைப் பட்டும்.
இன்றும்—
எனக்கு வேள்விதான் !
ஆனால்...
இவனென்ன,
மெலிந்து
வாடி
ஒளியிழந்து...
எனக்கு முன்பே
யார்
இவனது
குருதியைக் குடித்தது ?
பரவாயில்லை,
வழக்கம் போல
ஆரவாரம்
கொண்டாட்டம்
ஆஹா...
என்ன மகிழ்ச்சியான தேசம் !

அவனை
 இழுத்து வந்தவர்களின்
 முகங்களில்
 பெருமிதம் !
 “சோத்துப் பாசலை திருடியவன்”
 சொல்லிக் கொண்டார்கள்.
 நல்லது—
 செருப்பு அளவில்லை என்றால்
 கால்களை
 வெட்டத்தான் வேண்டும்.
 எனக்கென்ன
 வேட்டைதான்.
 அவன்
 கைகள் பிணைக்கப்பட்டு
 கண்கள் கட்டுப்பட
 நான்
 சிலுவையாகி
 சுமைதாங்கியாகிறேன்.
 இனி
 ஆலயம் அமைத்து
 எல்லோரும்
 என்னை வழிபடுவார்கள்
 எனக்குத் தெரியும்
 எதிர்காலத்தில்
 சிலுவைக்குப் பதிலாக
 நானேதான்
 இருப்பேன்
 அவன் ஓலம்
 விண்ணைப் பிளக்க
 எனக்குமேல் ஓடிய
 மின்சாரமும்

ஒருகணம்
நின்றுபோக,
துப்பாக்கி வெடித்து
குருதி
என்னைக் குளிப்பாட்ட
“சமூக விரோதி”
அவன் காலடியில்
கடதாசி
ஒட்டப்படுகிறது.

நகரம் எமது கட்டுப்பாட்டுக்குள்

காலம்

முன்னோக்கித்தான் நகருமாம் ;

அறிவு

அனுபவம்...

புரியவில்லை !

இயற்கை விதி

எப்போது மாறியது ?

ஆயிரம் வருடங்கள்

பல்லாயிரம் வருடங்கள்

பின்னோக்கி; பின்னோக்கி...

புத்தகங்கள்

தத்துவங்கள்

எல்லாம் எல்லாம்

ஒரே குளறுபடி

பொய் சொல்லுகின்றன

இம் என்றால் வனவாசம்

ஏன் என்றால் சிறைவாசம்

இதிகாச காலமும் மாறி

அதற்கும் அப்பால்

ஏன் என்றாலும்

எதற்கு என்றாலும்

மரணவாசம் ;

வீதிகள் வெறிச்சோடி

வெள்ளிகள் ஒளி இழந்து

நிலவும் இடம் மாறி...

எதிரிகளாலும்
அறுக்கப்படாமல் இருந்து
தம்பிகளினால்
தட்டிப்பறிக்கப்பட்ட
தாலிகள்
பொட்டிழந்த
முகங்களைப் பார்த்து
புன்முறுவல் செய்ய;

மூத்தவனை இளையவனும்
இளையவனை மூத்தவனும்
கொன்றுபோட;
பெத்தவள்
நீறு பூக்காத நெருப்பை
நெஞ்சினுள் சுமக்க
இருள் கருக்கட்டிய
வானத்தில்
கழுகுகள் வட்டமிட

பிணங்கள்...ஓலங்கள்...

“பேயரசு செய்தால்...”

நினைவுக்கு வரும் வாக்கியங்கள்
எல்லாவிற்கும் மேலாக
முழக்கமிடும்
சில குரல்கள்
சத்தமாய்
பெருஞ் சத்தமாய்
“நகரம் எமது கட்டுப்பாட்டிற்குள்...”

‘தமிழ் முரசு’, 1987 பங்குனி

மூலகர்த்தாக்கள்

எங்கள் வானத்தில் கவிந்திருக்கும்
இருளைப் போக்க வேண்டும்
வாருங்கள்
முதலில்
உங்கள் சிந்தனையில்
இருக்கும்
இருளைப் போக்கலாம்,
வானத்தில்
பருந்துகள் என்று
ஏன் பதறுகிறீர்கள்,
முதலில்
குளத்தைக் கலக்கி
'அதற்கு'
கொடுத்தவர்கள் யார்
என்பதை
சிந்திப்போம்,
புதைகுழிக்குள்
முகங்கள்
புன்னகை பூத்திருக்கும்
மர்மம் என்ன ?
வாருங்கள்
முதலில்
நாங்கள் புதைத்த
மனிதத்தை தோண்டுவோம்,
சா தனைக்குப்
பட்டியல் போட

சாகடிக்கப்பட்டவர்கள்
 எத்தனைபேர்,
 புதைகுழிகள்
 புன்னகைக்கும்
 அர்த்தம் புரிகிறது,
 சாகச விளையாட்டுக்களுக்கு
 இனி
 என்ன பெயர் வைப்பது ?
 சரித்திரம் எம்மீது
 காறித் துப்பிய பின்னும்
 சாதனையாளர் என்று
 யாருக்கு மகுடம்
 சூட்டுகின்றீர்?
 மனிதத்தை இழந்து
 மயானங்களில் அலைந்தபோது
 வராத மனித நேசம்
 இப்போது மட்டும்...
 போகட்டும்.
 காலங்கடந்த பின்னும்
 வராத ஞானத்திற்காக
 யாரைச் சசிப்பது?
 இனியாவது,
 கடந்தவைகளை
 படிப்பினையாக
 எடுத்துக் கொள்வதற்கு
 மனசு
 பக்குவப்படட்டும்,
 அப்போதுதான்
 எங்கள் குறி
 பருந்துகளை மாத்திரம்
 நோக்கியதாக இருக்கும்.

வெளியினில் வா

இனியொருபோதும்
 பொறுமை கொள்ளாதே,
 கூனிக் குறுகி
 குனிந்து நிலம் பார்த்து...
 போதும்,
 'பத்தினி' என்று
 பட்டம் பெறுவதற்காய்
 நீ தீக்குளித்தது
 இனியும் போதும்,
 அச்சம் மடம் நாணம்
 பயிர்ப்பு என்று
 இன்னும் எத்தனை
 அழகான விலங்குகள்
 உனக்கு,
 சுமைகளை
 சுகமாக நினைத்த காலங்கள்...
 போதும்,
 சமையலறையும்
 படுக்கையறையும்
 உன்னால்
 அலங்கரிக்கப்பட்ட காலங்கள்,
 உலகம்
 நான்கு சுவர்களுக்குள்
 இல்லை,
 வெளியினில் வா,
 வானமும்

பூமியும்

இன்னும் இன்னும்

இயற்கையின் அனைத்தும்

உனக்கும் சொந்தம்.

பரீட்சை இல்லாமலேயே பதவிகள்

எங்கள் மீது

‘அவர்களுக்கு’ த்தான்

எத்தனை கருணை !

பட்டங்கள்

பதவிகள்

ஏராளம் ஏராளம்,

எல்லாம்

எமக்குத்தான்,

“மனைவி”

என்றொரு பட்டம்

பின்னரும்

வாழாவெட்டியென்று

இன்னொரு பட்டம்,

தாரம் இழந்தாலோ

“விதவை” என்றொரு

சிறப்புப் பட்டம்,

பதவிகளும் கூடத்தான்,

சம்பளம் இல்லாத

கௌரவப் பதவிகள்

அகப்பை என்னும்

செங்கோலுடன்

அடுப்படிப் பதவி,

பின்னர்

படுக்கையறையில்...

இப்படியே,

எங்கள்

பதவிகளுக்கும்
 பட்டங்களுக்கும்
 நாங்கள்
 படிக்க வேண்டியவைகளோ
 கொஞ்சம்தான்
 “கல்லானாலும் கணவன்
 புல்லானாலும் புருஷன்”
 —என்றொரு வேதம்
 “ஆண்களுக்கு
 உலகமெல்லாம் வீடு
 பெண்களுக்கு
 வீடுதான் உலகம்”
 —இப்படி ஒரு ஞானோபதேசம்,
 இவைகளைக் கற்றுத்தந்து
 பரீட்சை வைக்காமலேயே
 எங்களுக்கு—
 பட்டங்களும்
 பதவிகளும்
 வழங்கும்
 அவர்களுக்குத்தான்...
 எங்கள் மீது
 எத்தனை கருணை !

‘கண்’ 1987 சித்திரை.

○

நளாயினிகள்

சுமந்தது போதும்

கூடையை

இறக்கி வையுங்கள்

சாபம் இடுவதற்கும்

இப்போது

முனிவர்கள் இல்லை

நீங்கள்

நிறுத்திய

சூரியனின் வெப்பத்தில்

கருகியது

நீங்கள் தான்

அதனால்தான்

ஒரு

புதிய உதயத்திற்கு

இன்னும்

வழி பிறக்கவில்லை.

நீங்கள்

குனிந்த போது

தலையிலேறி அமர்ந்தவர்கள்

இன்னும்

இறங்கவேயில்லை.

அவர்களுக்குத் தெரியும்

நீங்கள் நினைத்தால்

தங்கள் தலைகள்

சிதறிப் போகுமென்று,

அதனால் தான்

உங்களோடு
சமரசம் செய்ய
கற்பனைத் தேவர்களை
சிருஸ்டித்து
காட்டுகிறார்கள்
சாபம் இடுவதற்கும்
இப்போது
முனிவர்கள் இல்லை
சுமந்தது போதும்
கூடையை
இறக்கி வையுங்கள்.

○

ஆத்மம்

இருளுக்கு நடுவில்
என்

பாதையைச் செப்பனிடும்

அந்தக் கரங்களை

எனது கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன்.

மலர் தூவும்

வசந்தங்களுக்காக

அலைபாய மறுத்த

என் மனம்

மறுபடியும் மறுபடியும்

இலைகளுதிர்ந்த

மரங்களில்

பூக்களைப் பறித்து

புன்னகை சிந்தும்

கனவுகளிலேயே

காலத்தை

விரயம் செய்து...

தொடரும்

எனது பயணத்தின்

முடிவில்லாத முட்களடர்ந்த

பாதையில்

மலர்தூவ வந்த

அந்தக் கரங்களை

எனது கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன்.

மின்னல் தெறிக்க

குறுநகை காட்டும்

சின்னப் பிள்ளையிடம்
 இரவல் வாங்கிய
 என் மனசுக்குள்
 பூகம்பம் ஏற்பட
 புன்னகையால் துடைத்த
 அந்தக் கரங்களை
 எனது கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன்,
 இனிவரும் எனது
 நாட்களின்
 புதிய அத்தியாயங்களை
 எழுதத் துடிக்கும்
 அந்தக் கரங்களை
 எனது கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறேன்.

○

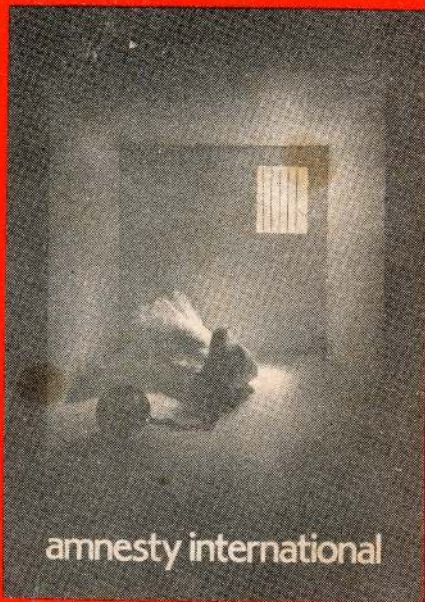
மீண்டும் பிறப்பாய்

நீ
மீண்டும் பிறப்பாய்
தொலைந்த
உனது வசந்தங்களுக்காக
புழுதி நனைய பூத்த
உனது
குருதி மணிகளைக் காண
ஆழ்ந்து
வேர் பரப்பி
படர்ந்து
கிளைவிட்டு நிற்கும்
உனது
விதைகளின்
விருட்சங்களைக் காண,
விண்ணையும் மண்லணயும்
அளந்து,
வியாபித்த
உனது
மகரந்தச் சேர்க்கையின்
புதிய
புஸ்ப்பங்களைக் காண,
முகை வெடித்து
பூப்பெய்திய
சிவந்த மலர்களின்
சின்ன இதழ்களில்

சிரித்திருக்கும்
 நீர்த் துளிகளைப் போல
 உன்
 கனவுகள்
 நனவாகி
 கைகள் கொண்டு
 வரவேற்க,
 தலைசாய்த்து நிற்கும்
 நெற் கதிர்களும்
 குலை தள்ளிய
 வாழைகளும்
 வாழ்த்துச் சொல்ல,
 கழுஞ்சுள் பறந்த
 கருவானம்
 நிர்மலமாகி
 வெண்புறாக்கள்
 உலா வர
 புன்னகை போர்த்தி
 கால்களை ஊன்றி
 நீ
 தவழ்ந்து விளையாடிய
 புழுதியை முகர்ந்து,
 ஓடித் திரிந்த
 வரப்புக்களில்
 நடந்து வர,
 தோழனே!
 நீ
 மீண்டும் பிறப்பாய்.

amnesty international

நாங்கள் -
 முந்திய பிறந்த
 இந்த பழங்கதைகள்,
 திணைகள் உந்தித்
 அம்பும் கிள்ளும் தரித்து
 எங்கள் காங்கிரஸ்
 ரகீதம் பறையணைநிலம்,
 சிவந்தைகள் ஆடி
 தீயினில் வாட்டி
 கணம் புதிர்க்கையிலே
 கூட்டமாய் கண்டு
 அடிப்பாறும் எங்கள் கால்களை
 தீயினில் வைத்து
 'நாங்கள்' எடுக்காதும்
 ஒரு சந்தையம் செவ்வாய் -
 'நாங்கள்' எப்போதும்
 மாற்றிய மாட்டிடாய்' எனது.

470384